

Retorn al quilòmetre zero

Les relacions entre Catalunya i Espanya tenen dues noves facetes: Rosell, candidat a presidir la CEOE, i el llibre de Germà Bel sobre l'Espanya radial. Portar Rosell a la cúpula de la CEOE és un altre intent de refer ponts

JOSEP-MARIA URETA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31 de octubre del 2010

Ser vicepresident no és una tasca fàcil. Substitueix el cap, sempre temporalment i amb estricta mandat de lleialtat. En algunes organitzacions se sap des del principi que el vicepresident serà al seu dia el relleu natural. És freqüent en organismes internacionals de caràcter professional, amb mandats curts i compensats per regions. En política és diferent i, des de fa uns mesos, també en les organitzacions patronals. Vegi's el cas de Juan Rosell, renovat en la presidència del Foment, i vicepresident (a intervals, per desavinences) de la CEOE.

Rosell vol tornar a passar de vicepresident a president de la CEOE. Ho va intentar una vegada per substituir José María Cuevas, i va haver de desdir-se'n. I quan se li va proposar que ho tornés a intentar, en previsió que deixés de ser president de Foment del Treball, se li va suggerir que designés un vicepresident a títol de successor. Va dir que no, hi va haver eleccions i va guanyar sobradament. Ara és al revés, vol ser president de la CEOE, si és possible com a candidat únic, sense eleccions, i pot aconseguir-ho. ¿Per què abans no i ara sí? ¿Què ha canviat? ¿Hi ha influït el procés electoral a Foment?

En la resposta, com en ocasions successives, caldrà procedir a l'aprest, operació coneguda com l'aplicació sobre els tèxtils d'un producte incolor

d'ennobliment per donar-los cos. El títol d'aquesta secció [Aprest dominical].

Les eleccions de Foment han estat a la seva manera un procés intern català i unes primàries espanyoles. Però la vinculació entre elles ha estat menor de la que s'ha pretès. No és que el candidat reforçat a Catalunya es plantegi l'accés a la cúpula espanyola. El moviment és de molta més profunditat, perquè Rosell no és el candidat català a presidir la CEOE sinó més aviat el català elegit fora de Catalunya per iniciar el procés d'acostament d'Espanya i Catalunya, ideat des de fora de la política per les elits de poder econòmic i financer que ja es mouen després de la sentència de l'Estatut i la manifestació del 10 de juliol. Que hi participés Rosell s'utilitzarà com a assetjament mediàtic, però no els amoïna gaire als que porten aquesta operació.

Ajuda a entendre-ho que a la CEOE les organitzacions territorials tenen més poder que les empresarials. És cert que Rosell ha rebut suport circumspecte, encara que sincer, de càrrecs com el president de les caixes d'estalvis (CECA), Isidre Fainé, i el de les empreses familiars, Isak Andic. Tots dos catalans, però no estan en aquests càrrecs perquè ho siguin. De Rosell sí que se'n té en compte l'origen. Encara que per als vots de pes s'han necessitat viatjants a la recerca de vots territorials, veterans de l'organització com Eusebi Cima i Joan Gaspart. En paral·lel, els altres grans electors han estat empresaris del sector intangible, pur poder real. En pocs dies s'han pogut sentir de Juan Abelló (Torreal), Florentino Pérez (ACS), Juan Roig (Mercadona) o Rodrigo Rato (Caja Madrid) frases començades pel clàssic «ara convé...». Això, Rosell a Madrid, en tren o en avió, i sense el costum, mal vist a la capital, de tornar sempre el cap de setmana.

GAIREBÉ PARÍS

Per completar aquesta difícil relació Catalunya -Espanya és imprescindible la lectura del nou llibre de Germà Bel, España, capital París (Destino). En la presentació, primera fila per a Jordi Pujol, Salvador Alemany i Jordi Nadal Ollé («Bel és diferent perquè té empenta intel·lectual i audàcia»). A Bel se'l va conèixer per la seva lúcida crítica a la política aeroportuària espanyola, que va desembocar en un acte al IESE («de poca potència i molt esperit», va dir). Ara torna amb una obra més profunda, travada, molt documentada i que, no obstant, «es llegeix com una novel·la», segons Anton Costas, presentat a gust de tothom com a mentor de Bel. Un repàs a l'Espanya radial concebuda fa dos segles amb un únic objectiu, fer que Madrid s'assembli a París (que Espanya sigui França són figures d'un altre paner). No és que es tracti d'un objectiu més o menys complert, sinó que és real i irreversible. A Espanya, tot passa per Madrid, i la gran política, la que perdura, s'ha fet a base de rails, autopistes i aeroports.